

ELŐSZÓ

Már gyerekként rajongtam a statisztikákért. A gombfocicsapataim is nagyon komoly bajnokságokat játszottak, A/4-es négyzethálós spirálfüzetekben vezettem minden eredményt, fordulónként számoltam újra és újra az aktuális tabellákat, góllövőlistákat. Rongyosra olvastam *Tandori Dezső* Nagy gombfocikönyvét.

Keresztapámmal, Mankó Gyulával jártam ki a focimeccsre, még a régi Nagyerdei Stadionba. Emlékezetes a két Béla, azaz Melis és Mörtel támadójátéka is, de a legnagyobb kedvencem a kapus, Mező Jóska volt. Sosem értettem, miért nem ő véd a válogatottban...

A gimnáziumot matektagozaton végeztem a Fazekasban (legendás tanároknál: Csarkó Tibor, Szvetits Zoltán), majd a műszaki főiskolán diplomáztam. Már az Agrártudományi Egyetemen (DATE) dolgoztam, amikor betört hazánkba az internet a 90-es évek közepén. Szinte első dolgom volt, hogy a foci és kézilabda statisztikáimat, adataimat feltöltöttem a világhálóra.

1997-ben, még Erdei Zoltán elnöksége idején én voltam az az informatikus, aki megigényelte a *dvsc.hu* domaint. Megnyílt előttem a világ, az USA-ból és Dél-Amerikából is kaptam képeslapokat, amiken távolba szakadt honfitársaink köszönték meg, hogy a honlapról tájékozódhatnak szeretett klubjuk eredményeiről.

A kézilabda csak a '90-es évek közepétől lett életem része. A két EHF-kupagyőzelmet már személyesen élhettem át, de az 1987-es bajnokcsapatról sajnos „lemaradtam”. Sokáig voltam bérletes, a Hódos hangulata, atmoszférája olyan varázslatos volt akkoriban, hogy egy-egy nagyobb rangadó végigszurkolása hetekre feltöltött energiával.

Ami az évek alatt egyre inkább feltűnt, az az volt, hogy az EHF-kupagyőztesek és a bajnokok megkapták ugyan az elismerést (a klubtól, a várostól, a szurkolóktól, mindenkitől), de a többiekről, az elődökről szinte senki nem tudott semmit. A nagy ritkán megjelenő sportkönyvekben is 1-2 oldallal letudták, hogy 1948-tól 1979-ig is létezett DVSC-Lokomotív-Törekvés-DMVSC...

Ennek a „hiányzó három évtizednek” szeretném most átnyújtani a kicsit részletesebb történetét. Legendás edzők, áldozatos sportvezetők és fantasztikus játékosok hol vidám, hol szomorú pillanatait. Őrizzük meg őket a jövőnek, ne vesszenek a múlt homályába örökre...

Ez Debrecen! Ez Debrecen!

A könyv megírása során (már az első hetekben-hónapokban) feltűnt, hogy a szöveg így nagyon „száraz” lesz. Tudtam, hogy nem vagyok képzett író, nem is terveztem látványos tájleírásokat, katartikus jellemfejlődéseket, szikrázóan humoros párbeszégeket. De még engem is meglepett, hogy mennyire nehezen olvasható egy ilyen tömény sportlexikon. Az mindenesetere azonnal egyértelmű volt, hogy a komolyabb statisztikáimat meg kell hagynom a honlapon (*sportstatisztika.com*), azoknak a könyvben nem nagyon jut hely, mert különben az olvasóim nagy részét – a hirtelen beálló agyhalál miatt – pár oldal után elveszítem.

Első korrekciós ötletem az volt, hogy 2-3 évenként berakom egy-egy kedvesebb, jobban sikerült interjúmat. Tünetnyes emberekkel beszélgethettem, sokuk saját otthonában fogadott, családtagnak vagy régi jó barátoknak járó figyelemmel. Volt, akivel egy cukrászdában vagy kávézóban beszélgettünk. Életem jelentős élményei közé sorolom például a Tanár úrral (Kapitány Ferenc) vagy az Éva nénivel (Arany Éva) való találkozást. Viszont az egyes évek (fejezetek) még mindig „döcögtek”. Új igazolások, felkészülési tornák, bajnokság, kupa, tabellák, góllövőlisták. Aztán a következő évben újra. Aztán újra és újra, 30 éven keresztül... Ez így nem lesz jó!

A kézilabdás történetek között néhol fel-feltűntek ikonikus debreceni helyszínek, nevek, és azt kezdtem észrevenni, hogy ezek a „kikacsintások” még számomra is érdekesek voltak. A Loki csapatkapitánya, Oláh Sára tényleg Zenthe Ferenc sógornője volt? De hogyan kerülhetett Debrecenbe „Taki bácsi”? Ja, hogy a Csokonai Színházban játszott az '50-es évek legelején? Kik voltak még akkor a társulatban? Atyaúristen! Soós Imre, Mensáros László, Márkus László... Miért nem tudtam én erről? Rájöttem, hogy ezek a háttérinformációk egyből más megvilágításba helyezik a kézilabdával kapcsolatos eseményeket is. Oké, megírta a Napló, hogy 4 forint volt egy meccsbelépő. De az sok vagy kevés? Mennyi lehetett akkoriban az átlagfizetés? Minden egyes évben rengeteg olyan apróságot, „háttérszínt” találtam, ami végül teljesebbé tette annak az adott évnek a sporteseményeit. Valahogy így született meg ez a rovat, az „*Ez Debrecen! Ez Debrecen!*”

A helyi hírek közül azokat találtam a legérdekesebbnek, amelyek a számomra is valamilyen érzelmi kötődéssel bírtak. Évszázadok óta itt vannak a gyökereim, dédapám városi erdőőr, ükapám gubásmester volt, én is születésem óta itt élek. Az Újkertben nőttem fel, első saját lakásunk a Tócsókertben volt. Az iskoláim, az ÚÁMK, a Fazék, a KLTE, az Ybl. A régi kedves munkahelyeim, a Kenézy Kórház, a DATE, a Megyei Önkormányzat, többek között. A kedvenc helyeim a városban, a Déri Múzeum, a Megyei Könyvtár, a régi Kölcsey, a régi Nagyerdei Stadion, a volt Vágóhíd utcai sporttelep. A május elsejei felvonulások, a virágkarneválok, az állatkert, a vidámpark, a csónakázó tó, az éttermek, a sok-sok mozi, az autópiac, a 31-es busz a Halálkanyarban a Nagytemplom előtt...

Tehát most tessék örülni! Egy könyv áráért kettőt kap a Kedves Olvasó! A kézilabdás bekezdések után mindig lesz egy pár bekezdés az aktuális debreceni helyzetről is, amolyan „aláfestő zeneként”... Akinek még ez sem elég, az a lapok alján megtalálja a hivatkozásokat és kedve szerint tovább böngészhet az adott témában.

Jó olvasást és egyben jó szórakozást kívánok!

Előre is köszönöm a megtisztelő figyelmet,

Tóth András Balázs